

Φυσ. 11. 9. 1.— σεμνόν ἔστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι σπουδαῖον, ευγενές, ἀξιόλογον πράγμα νά.., Πλάτ. Κρατ. 392Α, Ἴσοκρ. περὶ Ἐπιτοῦ. § 6. III ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερήφανος, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Χο. 795, Εὐρ. Μήδ. 216, κτλ.: τὰ σέμν' ἐπ' Ἐπιτοῦ. Αἰ. 1109· σεμνότερος καὶ φοβηρότερος Ἄνδρσι· 31· 27.

2) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ παραφρονήσεως ἢ εἰρωνείας, σοβαρῆς, κομποδοξῆς, μέγας, ἐπίσημος, μεγαλοκρητῆς, σεμνὸν ἔστιν ὃ ξυναρπάζει Αἰσχύλ. Πρ. 521· σεμνὸν βλέπειν, φαίνονται σοβαρῶς καὶ σπουδαίως, Εὐρ. Ἄλκ. 773· σεμνὰ σεμνύνεται ὁ αὐτ. ἐν I. Α. 996· τὸ σεμνόν=σεμνότης, ὁ αὐτ. ἐν Ἴπκ. 93· τὸ σ. ἄγαν καὶ τραγικὸν Ἄριστ. Ρητ. 3. 3, 4— ἡ λέξις εἶναι συχνοτάτη παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἀνελκτοῖς ὄφρουσι σεμνὸς Κρατίν. ἐν Ἀδῆλ. 123· ὡς περ κοχλίαις σεμνὸς ἐπήρως τὰς δόρυς, ἐπὶ τοῦ Πλάτωνος, Ἄμφικ ἐν «Δειδήμειδῃ» 1· ὡς σ. οὐπίτριπτος, πόσον μεγαλοκρητῆς εἶναι ὁ ἄλλιος! Ἄριστοφ. Πλ. 275· ὡς σ. ὁ κατάρτος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 178· λόγος ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1175· σεμνὸς σεμνὸς χλανιδῆ ἔλλκων Ἐπιπκ. ἐν «Πελασῶν» 1— ἐπὶ πραγμάτων, σ. βρωμία, ἔξογον φρεσῶν, Ἄριστοφῶν ἐν «Πειρ.» 1, πρὸλ. Ἄρχεστρ. παρ' Ἀθην. 295C· σ. ὁμοῖ Μνησίε. ἐν «Ἰπποκράτῳ» 1. 60, κτλ.

IV. Ἐπιπρ. -νόσ. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 193, Εὐρ. Ἴων 1133, Ἄριστοφ. Σφ. 585, κτλ.— σεμνὸς κεκοσμημένος Σεν. Κύρ. 6. 1, 6, κτλ.— περὶ εὐτέλων σ. λέγειν Ἄριστ. Ρητ. 3. 7, 1— Συγκρ. -ότερον, Σεν. Ἄπομν. 3. 5, 20· ὑπερβεί, -όφρατα, Πολύδ. 15. 31, 7.— Καθ' Ἡσύχ.: «σεμνὴ τιμὰ, σώφρανα».

σεμνό-στομός, ον. σεμνοπρεπῶς λαληθεῖς, ἐμφαντικῶς, ὑπερήφανος, εἰρωνικός, μύθος Αἰσχύλ. Πρ. 953— ἐπιπρ. συγκρ. -ώτερον. Τζέτζ. Ἰστ. 8. 35.

σεμνότης, -ητος, ἢ, σοβαρῆτος, ἀξιοπρέπεια, μεγαλοπρέπεια, μεγαλεῖον, ἐρότης, σεμνότης ἔχει σκότος Εὐρ. Βάχχ. 486, πρὸλ. Σεν. Κύρ. 8. 3, 1, Ἴσοκρ. 283C, Πλάτ. Μενέξ. 235B ἐπὶ τῆς σεμνότητος αὐθάδεις ὑπολαμβάνεσθαι Δημ. 1405. 16· ἢ σ. τοῦ βήματος ὁ αὐτ. 1452. 27· τῆς λέξεως Ἄριστ. Ρητ. 2. 17, 4. II ἐπὶ κακῆς σημασίας, φευδῆς σοβαρῆτος, πεπλασμένη σπουδαιότης, τὸ κομποδοξῆ ἢ ἐπιδεικτικόν, Λουκ. Προμ. 7· καὶ ἐπὶ κορασίῳ, Εὐρ. I. Α. 1344.

σεμνό-τύμος, ον. σεβάσιμος, διὰ σεβασμοῦ τιμώμενος, Αἰσχύλ. Χο. 358, Εὐρ. 833.

σεμνό-τροπος, ον. ὁ ἔχων σεμνοῦς, σεβαροῦς τρόπους, Ποιητῆς παρὰ Κραμ. ἐν Ἄνεκδ. Παρ. 4. 271.

σεμνο-τύφια, ἢ, (τύφος) κενὴ σοβαρότης, ὑπεσηφανία, ματαιοφροσύνη, Μάρκ. Ἄντων. 9. 29.

σεμνο-φανῆς, ἐς, ὁ ἔχων θὴν σοβαράν, ὁ σπουδαῖος φαινόμενος, Ὀργάν. Εὐσ. Εὐάγ. Προμ. ἐν τῷ προοίμ.

σεμνο-φορέω, εἶμαι σεμνὸς ἐνδεδυμένος, Βυζ. σεμνό-φορός, ον.=σεμνόστομος. Ἐκκλ. σεμνό-φωλον, τό, (ψάλλω) σεμνὸς ἤχος, ἄσμα σοβαρὸν, Θεόδ. Στουδ.

σεμνὸς, μέλλ. -ώσω, κάμνω τὸ σεμνόν ἢ μέγα, ἐξυψώνω, μεγαλύνω, τιμῶ, κοσμῶ, ἐκθεάζω, τὰ περὶ Κύρον Ἡρόδ. 1. 95· ἀλλως σ. τι ὁ αὐτ. 3. 16.— Παθτ., κρατῶ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, ὑπερηφανεύομαι, Καλλίας ἐν «Πεδ.» 2.

σεμνώνω = τῷ προηγ., ἐπανίστημι, μεγαλύνω, τὸν αὐτοῦ θεοῦ Πλάτ. Φίλβ. 28Α· τῷ ὡ σεμνύνοντες ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 244D· ἔσονται ὁ αὐτ. ἐν Φίλβ. 28C, πρὸλ. Πολιτ. 263D· ὄμας Δημ. 415. 12· τὰ παρ' ἑαυτοῦ ὁ αὐτ. 691. 5· ὡσαύτως μετὰ σατυρικῆς σημασίας, ταῦτα περὶ ἐωυτὸν ἐσεμνύνεον, οὕτως ἔριπτεον ἐφ' ἑαυτὸν ἐπικαύμα μεγαλοκρητείας, Ἡρόδ. 1. 99.— Παθτ., διατελῶ ἐν μεγάλῃ τιμῇ καὶ ὑψηλῇ, δικαιοκρίτη καὶ ἱσχυρῇ σεμνύονται Πλάτ. Πολ. 405Α.

II. Μέσ., μετ' ὄφρ. ἐσεμνύνω, εἶμαι σεμνὸς, σοβαρῆς, μέλισστα δὲ προσποιοῦμαι σοβαρότητα καὶ σπουδαιότητα, σεμνὰ γὰρ σεμνύνεται Εὐρ. I. Α. 996, πρὸλ. Ἀποσφ. 916· μηδ' αὐθαδῶς σεμνύνόμενος χαλεπαίνει Ἄριστοφ. Βατρ. 1020, πρὸλ. Ὀρν. 727· μετὰ μετοχ., σεμνύονται ὡς τι ὄντες Πλάτ. Φαίδρ. 242E· οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 511D· σ. πολιτῆς ὧν Λουκ. Πατριδ.

Ἐγκωμ. 2· ὡσαύτως, σ. ἐπὶ τινι, ὡς τὸ λαμπρύνεσθαι, εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τι, Πλάτ. Θεαιτ. 175Α, Ἴσοκρ. 352C, Δημ. 414. 12· ἐν τινι Δημ. 313. 7· ὡσαύτως μετὰ δοτικ., τὸ σπανίως δρᾶσθαι σ. Σεν. Ἄγισθ. 9. 1, πρὸλ. 2, Ἡρωδιαν. 1. 2· σπανίως μετ' αἰσ., σ. τὴν μοιχείαν ὁ αὐτ. 5. 7, πρὸλ. Πλάτ. Θεαγ. 130B· μετ' ἀπαρεμφ., Ἡσιόδ. 2. 34· σ. διότη Πηλοῦδ. 9. 35, 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «σεμνύνεσθαι· κομψάζεσθαι, μέγα φρονεῖν, λαμπρύνεσθαι».

σεμνώμα, τό, μεγαλεῖον, μεγαλοπρέπεια, καύχημα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Α. 9. 77· ἐν τῷ πληθ., Εὐστ. 18. 25.

σεμπαλοῦ· «ὕποδῆματα» Ἡσύχ.

σεμνολοχῆ, ἢ, ὑποκοριστ. σεμνούκιον, τό, = κιβώτιον ἢ σκευάριον, Σχόλ. εἰς Ἄριστ. Πλ. 711, 810.

Σεξιτίλιος [ἦ], ον. = τῷ Lat. sextilis, Σ. μήν., ὁ Δύγουστος, Διον. Ἄλ. 9. 25, Ἰω. Λυδ. κ. Μηνῶν 4. 71.

σέα, ἴδε σὺ.

σεπτάς, -άδος, ἢ, (ἑπτὰ, septem) = ἑπτάς ἐν τῇ τῶν Παγαροειῶν φιλοσοφίᾳ, Θεολ. Ἄριθμ. 43, πρὸλ. Νικόμ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 144. 15.

Σεπτέμβριος, α, ον, = Lat. Septembris, Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσμ. 25.

σεπτικός, α, ον. βηματ. ἐπιβεί. τοῦ σέδομαι, ἢν κρέπει· νὰ σέθηται τις, Γρηγ. Ναζ.

σεπτεύω (σεπτός) = σέδομαι, Ἡσύχ.

σεπτήριον, τό, ὄρητ' ἐν Δελφοῖς κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος ταλομένη εἰς Ἐνάμητον τῆς μάχης τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Πύθωνα, Πλουτ. 2. 293B, πρὸλ. Ἡσύχ.

σεπτικός, ἢ, ὄν, ὁ εἰς σεβασμὸν ἀνήκων, δηλῶν ἑσάα, ἐπὶ λέξεων, Ἡσύχ., Σουίδ.

σεπτός, ἢ, ὄν. βηματ. ἐπιβεί. τοῦ σέδομαι, σεβαστός, σ. Νεῖλου ῥέος Αἰσχύλ. Πρ. 812· σεπτά μορφὰ βασιλιγίδος Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 989. 3, πρὸλ. 991. 9· παρὰ μεταγενεστ. Πελοπόννησος, Δίων Κ. 53. 16.— Ἐπιπρ. -τῶς, Ἐκκλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «σεπνά· θαυμαστά· σεβάσιμα».

σεπυῖς· «πυῖς» Ἡσύχ.

σεραϊάς (ἢ σαραπειά), -άδος, ἢ, βολβοειδῆς τι φυτὸν ἐκ τῶν ὄρχοειδῶν, ἄλλως ὄρχις καὶ τρίορχις, Διοσκ. 3. 142, Πλιν. 26. 62.

σεράπιον, τό, «σιρόπι», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἄκτουαριῶ. Σέραπις, Σεραπειῶν, ἴδε ἐν λέξ. Σάραπις.

Σεραφεῖα, οἶ, τὸ Ἑβραϊκ. Seraphim, Ἐβδ. (Ἡσαϊ. 6', 2) — Σεραφικός, ἢ, ὄν, ὁ εἰς τὴ Σεραφεῖα ἀνήκων, Ἐκκλ. σεραφάρις, οὐ, ὁ, ἄρχων τῶν Σέρβων, Ν. Χων. σ. 120, 6, ἐκδ. Β.

σεργοί· «ἐλαφοὶ» Ἡσύχ. Σερφιὰς νήσος, ἢ Σέρφιος, Ἐπιπρ. ἔμμετρο. Ρηναίας, Καίη. ἐριπρ. gr. 214. 5.

σέρεις, ἢ, γεν. -ίδος, καὶ παρὰ τοῖς γραμμ. -εως· πληθ. σέρεις Διογ. Κυν. Ἐπιστ. 32 (Hercher) — εἶδος κίχουρον ἢ κουριδος, «πικραλίδα», Lat. seris, Ἐπίχ. 113 Αὐτ. (παρ' ὡ σερῖδία). Διοσκ. 2. 160, Ἀνθ. Π. 11. 413· χαλῶνται καὶ τρώξιμα καὶ (ὡς ἐκ τῆς πικρᾶς αὐτῆς βίχης) πικρῆς.

σέριφος, ἢ, Διοσκ. 3. 27 (μετὰ διαφ. γραφ. σερῖφιον. τό), ἢ σερῖφιον, τό, Διοσκ. (ἐν τῷ προοίμ.), Γαλην. — εἶδος θαλασίου ἀμφίνθου, ὄφρ. καλεῖται καὶ ἀψήθιον θαλάσσιον. Ἀντιμισία maritima L., II. γοαῦς σέριφος ἢ σερῖφι, εἶδος ἀκρίδος = μάντις, τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἶναι ἐν χρῆσει ἐπὶ ἀγάμου γρᾶις (γεροντοκόρης), Ζηνοδ. 2. 94, Σουίδ.

σέρκος· «ἀλεκτρωόν», καὶ ἀλεκτοριδῆς σέλκιος· Ἡσύχ.

σερμῶς· «θερμῶς» Ἡσύχ.

σερτικός· «γέρανος». Πολυρρήσιοι· Ἡσύχ.

σέρφος, ὁ, μικρὸν ἔντομον περωτῶν, πιθανῶς εἶδος ἐμπίδος ἢ περυγοφόρου μύμηκος, Ἄριστοφ. Σφ. 352 (ἐνθα ἴδε Σχολ.), Ὀρν. 82, 570 — παροιμ., ἔστι καν μύμηκι καν σέρφω χολῆ, καὶ ἢ ἐμπίς ἐτι ἔχει τὸ κέντρον τῆς, Σχόλ. εἰς Ἄριστοφ. Ὀρν. 82, Σφ. 362, πρὸλ. Ἀνθ. Π. 10. 49 — φέρεται συρφὸς παρ' Ἡσύχ.

σεσαρώς, Δωρ. ἀντὶ σεσηρῶς, Ἐπίχ. θηλ. σεσαρούτα (ὡς τὸ ἀρᾶρούτα).

σεσελετο-πάγης, ἐς, συνεσκευασμένος με εἰσελείν, Φιλόξεν. 16.

σεσέλις, -έως, ἢ, θάμνος τις τοῦ αὐτοῦ εἶδους καὶ κρότων ἢ σέλι (Tordylium officinale, κατὰ τὸν Littre εἰς Ἰπκ. π. Διστ. Ὀξ. 387), Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 5, 1, Διοσκ. 3. 54-56, Πλουτ. 2. 383E — ὡσαύτως σεσέλις, τό, Ἄλεξις ἐν «Λεβ.» 2. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 15, 5 — Καθ' Ἡσύχ.: «σεσέλι· πά τας».

σεσερῆνος, ὁ, θαλάσσιος τις ἰχθύς, Ἄριστ. Ἀποσκ. 278.

σεσερῆτος, Ἐπιπρ. τὸ σείσρα (σειρῶ) με διασταλμένα τὰ χεῖλη, Πολύδ. Γ', 132, Boiss. Ἀνέκδ. 5. 455.

σεσιγημένως, Ἐπιπρ. μετοχ. παθ. κρημ., ἐν σιωπῇ, σιωπηρῶς, Ἰω. Χρυσ.

σεσίλος, ὁ, κοχλίαις μετὰ δοτράκω ζῶν ἐπὶ θάμνων, Ἐπίχ. (;) παρ' Ἀθην. 63C, πρὸλ. Διοσκ. 2. 11· ὡσαύτως σεσίλος Ἡσύχ. πρὸλ. ὡσαύτως σεσίλοσ· ὁστις κατὰ τὸν Ἡσύχ. δὲν ἔχει δοτράκον σεσοβημένως, Ἐπιπρ., μεθ' ὄφρητ, καὶ βίας, ἐσπευμένως, Θωμάς Μάγιουτρ. ἐν λ. ἀποσοδῶ.

σεσοφισμένως, Ἐπιπρ. μετοχ. παθ. κρημ., εὐφρῶς, μετὰ σφίας καὶ δεξιότητος, σοφιστικῶς, Σεν. Κυν. 13. 5.

σεσοψ· «ποδὸς ἰχθύς» Ἡσύχ.

σεσερτέριος, ὁ, τὸ Lat. sestertius, Σουλ. Ἐπιπρ. 2905G· ὁ σησερτέριος παρὰ Πλουτ. ἐν Φαβ. 4 (;).

σεσούανται· «ὄμρηκται» Ἡσύχ.

σεσοκοφαντημένως, Ἐπιπρ. μετοχ. παθ. κρημ., μετὰ συνοφαντίας, συκοφαντικῶς, Ἐπιπρ.

σεσυφός· «πανούργος» Ἡσύχ. σεσωφρονισμένως, Ἐπιπρ. καθ. κρημ., μετὰ σωφροσύνης, σωφρῶως, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 724.